

Østlands

utstillingen

2026

UTGIVER: Østlandsutstillingen
REDAKTØR: Ingrid Aagaard Holden
DESIGN: Forest
FORSIDE: Ove Kvavik, *Grip*, 2025

FOTODOKUMENTASJON AV KUNSTVERKENE:
Lou Mouw (Ørjan Amundsen)
Ola Vatn (Vida Aasen)

All øvrig fotodokumentasjon er av kunstnerne selv

Velkommen til Østlandsutstillingen 2026

NINA GUZMAN TOFT, STYRELEDER

JOSEPHINE LINDSTRØM, DAGLIG LEDER

Østlandsutstillingen 2026 er den 48. utstillingen i en lang rekke som bringer samtidskunst ut til publikum i regionen, skaper nettverk mellom Østlandets fylker og stimulerer og styrker fagfeltet i området. Vi er stolte over å være en kunstnerstyrt organisasjon. Vi profesjonaliserer oss og utvikler oss i takt med tiden, men noen prinsipper har vi holdt høyt helt fra vår spede begynnelse i 1979: kunstnerstyring, fagfellevurdering og fri innsendelse. At kunstfeltet skal styres av kunstnere, med armlengdes avstand til politiske og byråkratiske nivåer, har lange tradisjoner i Norge. Kunstneroppørret på 1970-tallet som kulminerte i Kunstneraksjonen i 1974, la grunnlaget for infrastruktur og støtteordninger, selvstyring og fagfellevurderinger som vi fortsatt har i dag. Hos oss er det kunstnerne som styrer, og kunstnerne som gjør de kunstfaglige vurderingene, og alle kunstnere fra vår region kan søke om å delta og skal bli vurdert av fagfeller.

Verdien av at vi har et fritt kunstfelt i Norge i dag kan ikke undervurderes. Men det er ikke en selvfølge at vi kommer til å ha det i fremtiden. Kunsten har mye å bidra med i samfunnet. Det er en fin linje å balansere når krav og forventinger som ligger utenfor kunsten blir førende og legger premisser. Infrastrukturen for den frie kunsten har blitt bygget opp gjennom mange år og har en solid grunnmur. Likevel kan den rase sammen hvis viktige grunnstener forsvinner, litt her og der, bit for bit.

Vi er takknemlige for at vi har seks fylkeskommuner i ryggen: Akershus, Vestfold, Østfold, Innlandet, Buskerud og Oslo. Vi trenger dere alle. Takk til kunstnerorganisasjonene – dere sørger for at vi fortsetter som en sterk kunstnerstyrt organisasjon. Takk til kunstsentrene, som de viktige grunnsteinene; dere er vertskap og gir plass til kunsten. Og sist men ikke minst – takk alle kunstnere!

Vi står sammen. Vi holder fanen høyt. Kunsten må være fri.

Om utvelgelse

NICHOLAS J. JONES, JURYLEDER
Oversatt fra engelsk av Mathilde Andresen

En utvelgelse er aldri nøytral; den vil alltid være et forslag. Hvert år gir Østlandsutstillingen et bilde av regionen slik den fremstår i øyeblikket: hva som produseres, hva som er i bevegelse og hva som insisterer på oppmerksomhet.

Østlandsutstillingen har over tid fått en særskilt posisjon i det norske kunstfeltet: Den ble etablert i 1978 og presentert første gang i 1979, og har siden vært en viktig plattform for kunstnere på Østlandet, og en inngang for et publikum som ønsker å komme tett på samtidskunsten. Østlandsutstillingen baserer seg på en modell bestående av åpen utlysning og en fagfellejury, og spiller fortsatt en sentral rolle i å synliggjøre bredden og de særegne problemstillingene i regionens kunstscene. Som en av Norges fem regionale utstillinger har den også et ansvar: ikke bare å presentere sterke enkeltverk, men å si noe om feltet disse enkeltverkene springer ut fra.

Årets utlysning bragte frem et slående spenn av arbeider på tvers av media, kunstformer og uttrykk. Det har vært et privilegium å bli kjent med så mange kunstneriske praksiser, inkludert flere som var helt nye for meg. Søknadene vitner om et aktivt og vibrerende felt; mangfoldig i materialbruk, omfang og uttrykk, og med kunstnere som arbeider med svært ulike formale og konseptuelle problemstillinger. Samtidig var det et merkbart fravær av sosialt engasjerte

eller relasjonelle praksiser blant de innsendte søknadene. Fraværet er verdt å merke seg, ettersom formatet åpner for, og Østlandsutstillingen er interessert i å fremstille, slike tilnærminger. Det kan tyde på at det er en misoppfatning eller usikkerhet rundt hva Østlandsutstillingen som mønstring har kapasitet til å romme og formidle.

Utvelgelsesprosessen startet med at hvert enkelt jurymedlem vurderte søknadene individuelt. Søknadene ble presentert anonymt, og vi benyttet oss av enkle ja/kanskje/nei-systemer for å kartlegge interessen og samtidig identifisere hvilke verk som skulle videre til diskusjon og ytterligere vurdering. Juryen arbeidet sammen over fire dager, og rommet vi befant oss utviklet seg til en arena for langdryg, og til tider krevende samtale; tålmodig, tidvis standhaftig, men alltid åpenhjertig og ærlig. 760 søknader ble redusert til 26, noe som var en utfordring i seg selv. Samtidig måtte vi forholde oss til hverandres ulike preferanser, prioriteringer og blikk. Utfordringer til tross, prosessen har vært oppriktig givende, men også preget av forhandling og kompromiss, i tillegg til sporadisk frustrasjon over å måtte overvære frafallet av en personlig favoritt. Jeg er takknemlig overfor mine medjury-medlemmer for omsorgen, alvoret og generøsiteten de har brakt inn i dette arbeidet.

Mine egne kriterier for utvelgelse var relativt enkle. Jeg så

etter verk som forlangte oppmerksomhet; arbeider som ga rom for den levende, åpne tanken eller følelsen (enten knyttet til verden vi lever i, eller ved å føre meg til et annet sted) som opplevdes entydig heller enn avledet, og som evnet å gi kunstneres konseptuelle ambisjon en overbevisende fysisk form. Samtidig var ikke oppgaven å velge ut de enkeltverkene vi beundret mest. Juryen måtte også ta hensyn til hvordan utstillingen samlet sett representerer kunstfeltet på tvers av regionen, hvordan ulike fylker, formater, identiteter og tematikker kommer til uttrykk, og hvordan utstillingen kan gi et meningsfullt, om enn ikke fullstendig, bilde av den kunstneriske produksjonen på Østlandet. Det var en viss diskusjon blant jurymedlemmene om hvorvidt utvalget burde samles rundt et eksplisitt tema eller bestemte tilnærminger, men dette fremsto til slutt som for begrensende i etterkant av en åpen utlysning. Det beste utgangspunktet ble å la forbindelser, spenninger og kontraster oppstå i og mellom verkene på egenhånd.

I tillegg til vurderingene måtte vi forholde oss til de konkrete fysiske rammene for å sette opp en utstilling. Vi kunne ikke bare tenke på hva som fungerer og er interessant rent isolert sett, men også hvilke verk som kan bære et rom, hvilke som kan inngå i en produktiv dialog med andre arbeider, og hvordan utstillingen som helhet kan oppleves. En tilbakevendende diskusjon gjaldt omfang. Det kunne fremstå som

om enkelte kunstnere hadde sendt inn mindre verk, kanskje i den tro at disse enklere kunne «passe inn» i en større utstilling – til tross for at dette ofte har motsatt effekt. Mindre verk risikerer å forsvinne i rommet, og derfor bli oversett av publikum. Spørsmålet ble derfor ikke hvorvidt slike verk kunne inkluderes, men hvordan vi kunne skape de riktige forutsetningene for oppmerksomhet, slik at disse arbeidene faktisk blir sett.

Dette ble særlig tydelig i forbindelse med en viktig endring i årets utstilling. Fremfor å presentere flest mulig verk, har utstillingen beveget seg mot et mer konsentrert utvalg, med færre kunstnere og en større oppmerksomhet rettet mot hvordan hvert enkelt arbeid presenteres. Målet er ikke å redusere for reduksjonens skyld, men å gi bedre forutsetninger for at verkene kan tre frem på egne premisser, og at blir gitt den plassen som kreves, slik at de kan oppleves fullt og helt.

Den endelige utstillingen er derfor ikke bare en samling av enkeltstående arbeider, men en sammensetning formet av grundige avveininger, kontraster og motsetninger. Utstillingen beveger seg mellom ulike uttrykk: intime og ekspansive, stillferdige og insisterende, materielt direkte og konseptuelt åpne. Det som trer frem er ikke et helhetlig bilde av kunstfeltet i regionen, men et nøye sammensatt

utsnitt. Utstillingen gir et nærere innblikk i hva kunstnere på Østlandet arbeider med i dag, og åpner for refleksjon rundt problemstillingene, uttrykkene og materialene som preger feltet. På den måten forblir Østlandsutstillingen ikke bare en viktig plattform, men også en levende mekanisme som tar pulsen på en bestemt epoke i kunstfeltet.

I det kollektive, frie svevet

INGRID AAGAARD HOLDEN

Et av årets verk viser en ung mann fotografert bakfra. Han har muskuløse armer som er fanget i øyeblikket der hendene glipper turnstanga, og vi forstår at kroppen befinner seg i et øyeblikk av fritt svev. Den unge mannen er turner, med OL-ringene tatovert på bicepsen; det at han mister taket er et lite, men like fullt reelt nederlag i en disiplin som verdsetter kontroll. Ove Kvavik, kunstneren bak verket som bærer tittelen *Grip* (2025), peker mot prestasjonspress blant unge. Men dette bildet lar seg også overføre til et mer overordnet budskap. «Vi har aldri levd i en farligere verden enn vi lever i nå¹», sier Jens Stoltenberg i en uttalelse våren 2026, og dette er bare én av lignende formuleringer vi plutselig – eller var det gradvis? – er blitt så underlig vant med. En følelse av at vi, i likhet med Kvaviks turner, mister grepet – eller slipper taket. Og hva skjer når vi faller, i det øyeblikket vi befinner oss i fritt svev?

I årets Østlandsutstilling løftes 26 ulike kunstnerskap frem, inkludert én kunstnergruppe; til sammen 36 kunstverk. Utvalget sier noe om hva som beveger seg i samtidskunstfeltet, og også noe om hvordan det oppleves å være menneske i dag, i Norge. Et av de sentrale spørsmålene som utforskes på forskjellig vis i årets Østlandsutstilling, er hva det vil si å leve på et trygt sted i en skremmende verden. Hvilke former for kontakt, motstand og håp er mulig når vi befinner oss i fritt svev?

Krig, kaninhull og dystopiske fremtidsvisjoner

Selv om flere av verkene antyder en presset atmosfære der noe ulmer under overflaten, er Ove Kvaviks *Rubble* (2025) det eneste som eksplisitt tematiserer krigen i Gaza. Videoverket animerer et fotografi av nedbombede ruiner i Gaza by. Gjennom gjentatt kopiering — også av kopiene — mister bildet gradvis sin opprinnelige informasjon. Vi ser det forsvinne foran oss, til bare støv gjenstår. Prosessen speiler erfaringen av å møte krig og katastrofer gjennom endeløs sirkulasjon av bilder — der gjentakelsen både skaper nærhet og samtidig en form for nummen distanse.

I et helt annet materiale, med keramikkinstallasjonen *Kaninhull* (2025), tematiserer Vida Aasen noe av den samme, digitale filtreringen av informasjon som vi alle lever under. Digitale kaninhull er som korridorer ned i internettets dyp, der man føres stadig videre gjennom beslektet innhold og selvforsterkende narrativer til man ender opp i en alternativ virkelighet. Styrken i Aasens *Kaninhull* ligger i at det abstrakte blir til et fysisk objekt som vi kan ta kollektivt stilling til ved å se, sanse og forstå, i motsetning til kaninhullene og ekko-kamrene på internett der vi alle ser forskjellige ting og presenteres for forskjellige virkeligheter. Også Ørjan Amundsen interesserer seg for vårt symbiotiske forhold med digital teknologi i *Escape Velocity* (2024): Her er det mennesket selv som blir en simulering. I videoverket bruker

han approprierte og KI-genererte bilder til å presentere en drømmeaktig sekvens av flytende bilder som glir inn i hverandre. Sammen presenterer bildene en mulig fremtid – en dystopisk en – der menneskeheten slik vi kjenner den i dag ikke lenger finnes, men er blitt erstattet av et allmektig og udødelig vesen.

Å forstå en hodeløs verden

En trykkende stemning stiger ut av disse arbeidene, som uten å vise blod og myke kroppar i utsatte situasjoner, like fullt insinuerer at det finnes rundt oss. Denne utforskningen av det uhyggelige finnes i flere av årets arbeider. I Anja Carrs *Moored* (2023) er store lekefrosker ikledt nettingstrømper og fortøyd til veggen. Kroppene er laget av syntetisk materiale, men når man ser dem i øynene skimtes noe menneskelig; de er kopier av kunstnerens egne øyne. I kontrasten mellom det syntetiske og det menneskelige oppstår en følelse av at noe ikke stemmer. I Yu Shuk Pui Bobbys videoverk *Curses: Final Girls* (2025), fremstilles unge kvinner som er halvt amfibie, halvt menneske – eller omvendt: fisker med kvinneansikt og dragehaler. De er klare over ubehaget de fører med seg, hvor hører de egentlig hjemme? Det mest skremmende er ikke nødvendigvis det blodige; vel så viktig er det *uhyggelige*, der Freuds begrep *das Unheimliche*, det ikke-hjemlige, er nøkkelen: Det mest uhyggelige oppstår når det velkjente forvreges, om det så

er noe gjenkjennelig i fremmed bekledning, en skikkelse der identiteten er uklar eller en kropp som ikke er riktig satt sammen.

I Siri Skjerves skulpturelle installasjon *HAM* (2025) presenteres vi for en sittende, litt sammenkrøpen menneskeskikkelse, ikke større enn et barn. Kroppen er sydd sammen av skinnstykker, men der hodet skulle vært er et tomrom. Også Cathrine Alice Liberg viser en om ikke hodeløs, så i hvert fall ansiktsløs skikkelse, i sin monumentale mezzotint *How can I leave this world without leaving her my spirit?* (2025). Den portretterte skikkelsen er Libergs kinesiske mormor, et nært familiemedlem som er forsvunnet ut av historien og som familien kjenner hverken ansiktet eller navnet til. En følelse av uhygge gjør seg gjeldende i møte med disse arbeidene, et uformulert varsel om at noe ikke stemmer.

Utover denne tematiske forbindelsen er de overnevnte verkene svært ulike, også hva gjelder materiale. Mezzotint er en grafisk teknikk fra 1700-tallet som krever gode tekniske ferdigheter og presist arbeid med hendene. Skjerves skinnfeller stammer fra lokal jakt, der hun selv har behandlet skinnen for å kunne sy det sammen til en skulpturell form. Til felles har de to altså en sterk materialsensitivitet, som er en annen overordnet tendens i årets utstilling. I nok en

tradisjonell håndarbeidsteknikk, nemlig plattsøm, har Linn Svensson laget et triptykon bestående av *Man Resting* (2025), *Men by Bright Table* (2025) og *Table in Green Landscape* (2026). Sammen løfter de spørsmål knyttet til samtidens kommersialisering av tid: Den langsomme, meditative prosessen av å lage et broderi, sting for sting, er for Svensson en måte å kommentere spennet mellom et hurtig forbrukersamfunn og det langsomme arbeidet med å bevare og videreføre kulturelt betydningsfulle tradisjoner. Også Faezeh Valadans verk, *Threads of Light* (2024), som består av hundrevis av små papirremser møysommelig påtegnet med blekk, vitner om en lignende langsomhet og oppmerksomhet viet til materialet.

En vending mot det materielle i søken på resonans

Måtene kunstnerne selv beskriver arbeidsprosessen, minner mye om den tyske sosiologen Hartmut Rosas begrep om *resonans*, gjenklang. Begrepet dukket først opp i boka *Resonans. En sosiologi om forholdet til verden* (2016) og har blitt tatt vel imot som relevant verktøy til samtidsdiagnose både blant akademikere og andre. Rosa beskriver hvordan mennesker under modernitetens press for akselerasjon trues av fremmedgjøring på flere plan, fremmedgjøring i forhold til hverandre, til naturen, verden, tiden – og dem selv. Resonans blir hos Rosa et svar på denne fremmedgjøringen: Det er en relasjon mellom mennesket og verden, via noe

materielt, noe man kan røre ved, der man gjensidig berører og transformerer hverandre.

Gunhild Sannes og Hilde Frantzen beskriver nettopp hver sin måte å stille seg inn på materialet på, en prosessorientert fordypning der kunsten skapes i dialog med materialet, henholdsvis maleri og tekstil. Sannes blander egen temperamaling som påføres lerretet i store, abstrakte malerier, slik vi ser i det utstilte *Miskunn* (2025). Hun beskriver hvordan hun i arbeidsprosessen stiller seg «i en lyttende posisjon til [det uferdige maleriets] behov og vilje». I Frantzen sine pastellfargede, tekstile skulpturer, *Alternativ globus*, *Myke målinger* og *Loksydrom* (alle fra 2025), blir objektive landskapsmålinger tolket subjektivt gjennom egen sansing: «Jeg måler verden med tekstiler, der jeg lar kroppen, hånden og tiden være de viktigste verktøyene.» Er det ikke nettopp resonans kunstnerne beskriver her?

I flere år har materialbasert kunst vært en tydelig tendens i kunstfeltet, noe som også gjenspeiles i årets Østlandsutstilling. Det er ikke utenkelig at denne tendensen, altså dreiningen fra teoretisk forankret konseptkunst og over mot det materialbaserte og håndverkstradisjonelle, har å gjøre med det Hartmut Rosa har identifisert og satt ord på – det fremmedgjørende med det teknologisk styrte samfunnet i akselerasjon, der motgiften er resonans: en sanselig relasjon

med verden og tingene rundt oss. På et vis handler kunsten alltid om å se innover for så å vise frem en egen, subjektiv forståelse av hva som er viktig og hvordan ting henger sammen. Kan det hende at denne tendensen forsterkes i en urolig og polarisert verden, der vårt kollektive forståelsesgrunnlag smuldrer opp til fordel for noe mer fragmentert?

En moderne ekspresjonisme

Flere av kunstverkene sirkler inn den subjektive erfaringen av å leve, sanse og forstå, en slags moderne ekspresjonisme. Kunstverkenes billedspråk består av erfaringer, stemninger, tanker og følelser som ikke lar seg oversette til ord, men kommer til uttrykk gjennom form og farge i en abstrakt tolkning av det indre. Som i Josefine Lyches synestesiverk, *Untitled (Helen)* og *Untitled (Harriet)* (begge fra 2025), der Lyches tolkninger av kunstnerskapene til henholdsvis Helen Frankenthaler og Harriet Backer får utløp i kraftige, syntetiske hårmanker i sterke farger.

På den mer figurative siden av ekspresjonismen finner vi Fabian Heffermehl. I to arbeider uten tittel (2023 og 2024) maler han frem en trykkende fremstilling av et urbant landskap, der rykende piper blander seg med truende fugleskikkelser. Arbeidene er laget i samspill med en progressiv hjerneskade, der egne synsforstyrrelser finner veien inn i ellers realistiske skildringer av omverdenen, lik Munch som

malte inn sirkler og skygger i arbeidene sine etter en øyeblødning på 1930-tallet. Med sin figurative ekspresjonisme viderefører Heffermehl ekspresjonismens forsøk på å gi form til erfaring som overskrider språket. Peik Elias på sin side, utforsker en stilistisk sett motsatt måte å utforske det figurativt ekspressive. *i wasted my young years being young – yellow* (2025) er preget av pastellfarger og samtidsmarkører som Adidas-sandaler og graffiti på veggene. Under den tilsynelatende ubekymrede stemningen ligger noe mer tvetydig. Er det slik, sommerkledd og flanerende med en øl i hånda, man skal leve livet – når verden brenner? Til felles har Heffermehl og Elias ekspressive streker som bærer preg av taktilitet, og en subjektiv tolkning av gjenkjennelige bylandskap.

Det private er politisk

Også Madelon Verbeeks monumentale tekstilverk *Å bli varm i trøya* (2024), som måler over åtte meter, bærer spor av en figurativ ekspresjonisme. I verket inkorporeres scener fra eget liv og kunsthistoriske referanser i en narrativ frise som viser til den pågående og økende polariseringen både i Norge og i hennes fødeland Nederland. Politiske temaer behandles på en mer personlig måte i Ronja Krokstrand Gravklevs videoverk *Ekteskap, brennevin, barn* (2025) Gravklev bruker video fra familiens filmarkiv til å vise frem glimt av en barndom, eller familieliv, der alkoholiserte

jaktlag og skyting med rifle flettes sammen med skoleavslutninger og leggetid i køyesenga. I Renate Kurszus' tekstile installasjon *After Dinner* (2025) tas vi med inn i bakfasaden og inn i dynamikken som preger vold i nære relasjoner. En hvit, nyrøket bomullsduk er dekket med skjellsord og trusler som kommer ut fra en svartøyd skikkelse med en flaske i den ene hånda og en kniv i den andre.

Blikket vendt utover mot en verden som brenner

Mediehuset *Move Fast! Breaking News!* etablert av kunstnerne Io Sivertsen og Christa Barlinn Korvald, er også politiske i en tidskapsel av et politisk portrett av sommeren 2025, sett gjennom den politiske festivalen Arendalsuka. En syrer forteller om når han ble født – stotrende, med de norske ordene han er blitt nødt til å lære, en karismatisk sykkelmekaniker som bærer preg av levd liv ønsker seg en verden uten fordommer. Blikket er vendt utover, også mot de store temaene: Vi ser Nikolai Tangen og Jens Stoltenberg forsvare oljefondets investeringer, men også klipp fra Extinction Rebellions demonstrasjoner under Arendalsuka. Et intervju med en som sultestreiker for klimaet gjør inntrykk, tynn i kroppen og på en stoisk måte forteller han om hvordan en forbipasserende sa til ham, på en behersket men hatefull måte: «Jeg håper du stryker med».

Den pågående klimakrisen har en sterk tilstedeværelse i

årets Østlandsutstilling. I den kinetiske installasjonen *The Weight of Carbon* (2025), utforsker Rajat Mondals karbons komplekse rolle; på den ene siden er stoffet helt fundamentalt for alt liv på jorda, samtidig er det blant det mest destruktive i den globale klima- og miljøkrisen. I Adrian Bugges stilrene fotografier, *Moderne geologi: Limhamns kalkbrott 2025 II og III*, pekes det på brutale inngrep i naturen, og Freya Hordern-Larsen vever furunåler i en skjør installasjon, med tittelen *Fortsette med furu* (2024), som viser til både savn og menneskets symbiose med naturen.

Også Nina Bang befatter seg med klima- og miljøkrisen i form av et fokus på avskoging i monotypet *Jøtul koieovn nr. 381* (2024). Her kan beredskap være et tema, gjennom koieovnen viser menneskets basisbehov: samhold, varme og mat. Også Tonje Paus peiler seg inn på beredskapstematikken, men på tydeligere vis, i sin installasjon *Project 2025*. Her ser vi et reelt beredskapslager, men imitert gjennom virkelighetstro keramikkskulpturer. Dette med egenberedskap er blitt noe som hører hverdagen til, etter aktivt arbeid fra myndighetene. Likevel er det ikke mange år siden situasjonen var helt annerledes. I møte med Paus' installasjon blir vi konfrontert med nettopp dette: Hva er det egentlig vi blir bedt om å ha på lager, og hvorfor skal vi ha det?

Og en strime av håp

En annen type beredskap kan spores i Silje Eugenie Strande Øktners relasjonelle prosjekt *Du var som en vaskebjørn*. Verket realiseres gjennom deltakelse fra publikum, og springer ut av en utforskning av ritualer rundt død og sorg. Verkets styrke ligger i at planleggingen gjøres *sammen*, i kontakt med hverandre og i kontakt med de ulike bestanddelene som til sammen utgjør en begravelse. Til tross for det mørke temaet, som jo er døden, finnes det håp i det at opplevelsen deles.

Det interaktive er også til stede i Jørund Aases installasjon *Mørk materie* (2026), en haug med sort, tung og tilsynelatende død jord. Verket sender tankene mot den radikale *arte povera*-bevegelsen som oppsto i Italia på 1960-tallet, der utradisjonelle materialer som jord, filler og kvister sto i sentrum. De enkle og forgjengelige materialene hadde blant annet som mål å utfordre og rokke ved verdiene i det kommersialiserte samtidskunstsyste­met – akkurat slik perfor­mance-kunsten gjorde på samme tid. Tilbake til *Mørk materie*, den lille haugen med sort jord: Ved siden av står det en sprayflaske som publikum kan bruke til å spraye haugen med. Vil noe spire og gro i jordhaugen i løpet av utstillingsperioden? I det frie fallet finnes også et perspektiv som kan oppmuntre til handling.

¹ Gaarder, Jorun; Malm, Mari. «Stoltenberg om krigen: – Vi må forberede oss på at prisveksten stiger.» e24.no. 24.03.2026. [https://e24.no/norsk-oekonomi/i/zOOgk4/stoltenberg-om-krigen-vi-maa-forberede-oss-paa-at-prisveksten-stiger]

Kunstmarken

2026

- s. 20 *Ørjan Amundsen*
- s. 22 *Nina Bang*
- s. 24 *Adrian Bugge*
- s. 26 *Anja Carr*
- s. 28 *Peik Elias*
- s. 30 *Stefan Ellmer*
- s. 32 *Hilde Frantzen*
- s. 34 *Ronja Krokstrand Gravklev*
- s. 36 *Fabian Heffermehl*
- s. 38 *Freya Hordern-Larsen*
- s. 40 *Renate Kurszus*
- s. 42 *Ove Kvavik*
- s. 44 *Cathrine Alice Liberg*
- s. 46 *Josefine Lyche*
- s. 48 *Rajat Mondal*
- s. 50 *Move Fast! Breaking News!*
- s. 52 *Tonje Paus*
- s. 54 *Gunhild Sannes*
- s. 56 *Siri Skjerve*
- s. 58 *Linn Svensson*
- s. 60 *Faezeh Valadan*
- s. 62 *Madelon Verbeek*
- s. 64 *Yu Shuk Pui Bobby*
- s. 66 *Silje Eugenie Strande Øktner*
- s. 68 *Jørund Aase*
- s. 70 *Vida Aasen*

Ørjan Amundsen

Escape Velocity
2024
Skjermer med ramme av treverk og lakkert MDF
3:33 min
160 x 160 x 30 cm

Amundsens kunstneriske praksis er forankret i videomediet, der tekst og musikk er essensielle elementer. *Escape Velocity* består av approprierte og KI-genererte bilder, elektronisk musikk og en poetisk fortellerstemme. Fortellerstemmen snakker fra en fiksjonell fremtid der menneskeheten har blitt erstattet av et allmektig og udødelig vesen. Dette vesenet, eller bevisstheten, kjemper med sine rester av menneskelighet og jordiske minner, hjemløst av det som ikke lenger eksisterer. Vesenet, som kanskje en gang var menneske, er inspirert av vår samtids besettelse av å forbedre mennesket, både teknologisk og biologisk.

Ørjan Amundsen (f. 1982, Førde) bor og jobber mellom Drammen og Berlin og har en mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. Han har hatt separatutstillinger på steder som Galleri K4 og Telemark Kunstsenter, og under Festspillene i Bergen i 2023 stilte han ut på Bergen Kunsthall. Amundsen har i tillegg vist arbeider i flere gruppeutstillinger, blant annet under Breton Matiné på Kunsternes Hus og Coast Contemporary.

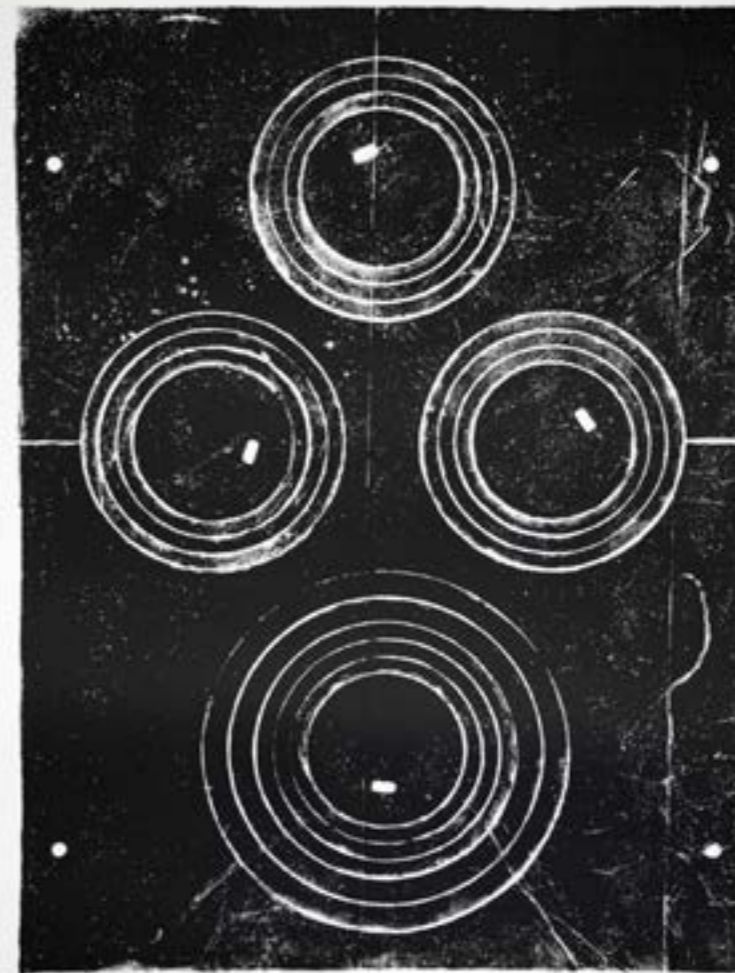

Nina Bang

Jøtul koieovn nr. 381
2024
Monotypi
88 x 66 cm

Bang arbeider med tematikk som berører avskogingen i Norge under og etter den industrielle revolusjonen. I sin kunstneriske praksis utfører hun grafiske avtrykk av menneskelige hverdagsgjenstander. *Jøtul koieovn nr. 381* stammer fra Bangs besøk i en tømmerkoie fra 1944 ved Belbekken i Julussa, der hun utførte et avtrykk av topplaten til en ovn av type *Jøtul koieovn nr. 381*. Ovnssplaten ble valset inn med trykksverte og trykket av for hånd på papir. Koieovnen er både en arketypisk og samtidig politisk gjenstand som speiler menneskenes sårbarhet og behov for samhold, varme og mat.

Nina Bang (f. 1956, Oslo) bor og jobber i Oslo og har sin utdanning fra Statens Kunstakademi. De seneste årene har hun stilt ut ved institusjoner som Bomuldsfabrikken Kunsthall, Trafo Kunsthall, Østfold kunstsenter og Kunstbanken Hamar. Hun har realisert flere omfattende offentlige kunstprosjekter, og arbeidene hennes er kjøpt inn av blant annet Nasjonalmuseet, Oslo kommunes kunstsamling, KORO og Kulturrådet.

Adrian Bugge

Limhamns kalkbrott i Malmö, der det tidligere ble utvinnet kalk til sementproduksjon, var blant de største dagbruddene i Nord-Europa frem til det ble stengt i 1994. Siden da har naturen gradvis tatt over nede i krateret, samtidig som det er bygget nye bygninger rundt bruddet i den stadig voksende storbyen Malmö. Årlig flytter mennesket på mer stein enn den naturlige erosjonen med elver, havstrømmer, vind og isbreer til sammen. Nybyggene og demoleringen av tidligere bygg er en del av denne moderne geologien. De to bildene, fotografert på samme sted under ulike årstider, kombinerer Bugges fotografiske undersøkelser av naturinngrep, byer og kulturminner.

Adrian Bugge (f. 1981, Oslo) er en kunstner og fotograf som bor og jobber i Oslo. Han er utdannet innen foto fra NISS og innen kunsthistorie fra HiO og UiO. Bugge har gitt ut fotobøkene *Nattskift*, *Den nye byen*, *Y. Bygget som forsvant* og *Inngrep*, og hatt separatutstillinger på blant annet Galleri Boa, Fotografiens hus og Kunstgarasjen i Bergen.

Moderne geologi: Limhamns kalkbrott 2025 II
2025
Fotografi
90 x 60 cm

Moderne geologi: Limhamns kalkbrott 2025 III
2025
Fotografi
60 x 90 cm

Anja Carr

Anja Carrs monumentale tøyfrosker er leketøy fra 1990-tallet. Ved å presenteres slik de gjør - fortøyde og ikledd perlekjede og nettingstrømper, transformeres de til noe uavklart og ubehagelig som står i kontrast med universet de er hentet fra. Nettingstrømpene trekker de barnlige figurene mot en voksenverden og kan samtidig assosieres med spøkelsesgarn, noe de ufrivillig har viklet seg inn i. I sitt kunstnerskap transformerer Carr dyr og lekefigurer med overforbruk og klimakrise som bakteppe. Verkene følger en logikk som utfordrer etablerte kategorier mellom menneske og dyr, barn og voksne.

Anja Carr (f. 1985, Bergen) er utdannet ved Kunstakademien i Bergen, Berlin Weissensee og Oslo. Hun har hatt flere separatutstillinger i inn- og utland, blant annet ved Kunstmuseet Nord-Trøndelag, Oppland kunstsenter, Riga Exhibition Hall og Akershus Kunstsenter. I årene 2011-16 drev hun det rosa galleriet PINKCUBE i Oslo med 51 utstillere og en overvekt av kvinner.

Moored
2023
Tekstil, leietau, svømmeføtter, veggklokke, treklosser, nettingstrømper, øyebolter, glass og print av kunstnerens øyne
Ca. 65 x 144 x 273 cm

Peik Elias

I *i wasted my young years being young* fremstiller Peik Elias en gjenkjennelig scene fra vår tid gjennom et ekspressivt formspråk. Et ungt par spaserer tilsynelatende ubekymret nedover en sommerstille gate med husvegger dekket av graffiti: Den ene figuren har en flaske i hånda, den andre bærer noe som ligner Adidas-sandaler. De pastellfargede omgivelsene fremstår muntre, samtidig som noe mørkere virker å ulme under overflaten. I Elias' kunstnerskap fremheves kontrastene: det tunge og eteriske, det tragiske og komiske. Utgangspunktet er at ikke alle aspekter ved tilværelsen kan gripes logisk eller skjematisk kategoriseres. I sitt formspråk åpner Elias for en sanselig refleksjon som ikke lar seg fullt ut formulere språklig.

Peik Elias (f. 1989, Oslo) har sin utdanning fra Kunsthøgskolen i Wien og Kunstakademiet i Trondheim. Elias har blant annet hatt separatutstillinger ved Gamle Munch og deltatt i gruppeutstillinger ved Oppland Kunstsenter, Galleri 69 og Kjøpmannsgata Ung Kunst (K.U.K). Han har bodd og arbeidet i Hellas, Italia, Østerrike, Danmark og Nord-Norge.

i wasted my young years being young – yellow
2025
Olje på lerret
145 x 205 cm

Stefan Ellmer

I sitt kunstneriske virke undersøker Ellmer språkets konkrete uttrykk, som skrift, former, spor, tegn, bilder og materiale. *Nothing left to be done* er hentet fra en samling gjennomstrekede gjøremålslister. Hverdagslige notater, fjernet uten ettertanke, blir her opphøyd til et monumentalt vitnesbyrd over livets krav til organisasjon og logistikk. Dette tilsynelatende skjødesløse sporet vitner om et komplekst samspill av mennesker, datoer, steder, produkter og aktiviteter. Den opprinnelige raske og spontane utførelsen står i kontrast til langsomheten i prosessen av å reproducere det til et veggmaleri. Ved å forstørre det lille og banale, ønsker Ellmer å la betrakteren veksle mellom å lese og å se, mellom å lete etter mening og å akseptere fraværet av det.

Stefan Ellmer (f. 1982, Østerrike) er skriftdesigner, lektor og forsker som bor og arbeider i Oslo. Han driver en praksis som typografisk designer i The Pyte Foundry, og underviser også i håndskrift, typografi og skriftdesign ved Kunsthøgskolen i Oslo. Ellmers nylig fremvoksende kunstnerskap står i forlengelse av hans øvrige virke som designer av monokromt språkmateriale.

Nothing left to be done
2026
Akryl på vegg

Hilde Frantzen

I tre tekstile skulpturer, som alle er en del av serien *Alternative Atlas*, undersøker Hilde Frantzen landskap gjennom såkalte «tekstile målinger». Mønstret tekstil legges ut i naturen: De faller over svaberg, synker i havet eller blafrer i vinden, og dokumenteres før de omformes til broderier. Materialene – frotté, ull og polyestertråd – gir arbeidene både sanselig nærhet og volum. Prosjektet utforsker hvordan vi forstår og kartlegger jorden. I stedet for teknologiske og objektive målesystemer, skapes et subjektivt atlas der det er kunstnerens hånd og kropp som definerer og setter spor. Sånn sett skapes et rom mellom kontroll og tilfeldighet, subjektivitet og objektivitet.

Hilde Frantzen (f. 1982, Larvik) er utdannet ved Kunsthøgskolen i Bergen og bor og arbeider for tiden i Oslo. De seneste årene har hun vist arbeider ved blant annet biennalen Contextile i Portugal, LANDART i Gjerdrum, Stormen kunst, BABEL visningsrom for kunst, Oppland Kunstsenter og SOFT galleri.

Alternativ globus

2025

Lin og polyestertråd
30 x 25 x 30 cm

Myke målinger

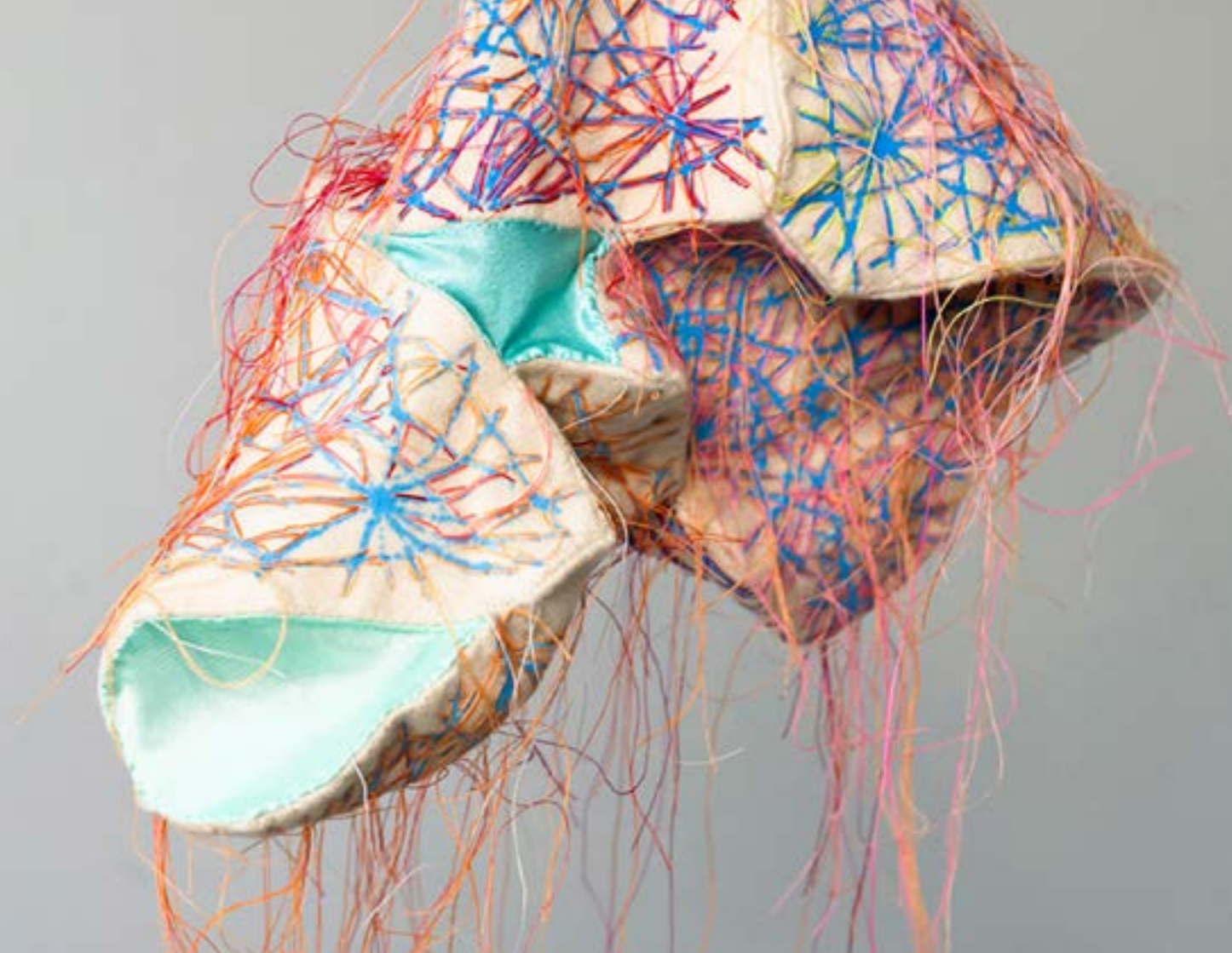
2025

Frottéstoff og polyestertråd
40 x 30 x 30 cm

Loksydrom

2025

Ull og polyestertråd
23 x 25 x 30 cm

Ronja Krokstad Gravklev

Ekteskap, brennevin, barn
2025
Video
05:36 min

Videoverket *Ekteskap, brennevin, barn* åpner med teksten «Tror du du må være forelska for å få barn?», som sammen med tittelen utgjør rammen for hva filmen handler om. I videoverket ser vi små klipp fra et familieliv flettet sammen med mer forstyrrende scener der et barn skyter med hagle og et alkoholisert jaktlag snakker om skyting og hjemmebrent. Videoen tematiserer hvordan kjærlighet – eller mangel på den – kan gjøre det vanskelig å forlate en relasjon, særlig når barn er involvert. Sentralt i Gravklevs kunstnerskap er møtet mellom bygdekultur og kunstverdenen. Arbeidene hennes er et møte mellom kunstfilm og dokumentarisk film, og tar ofte utgangspunkt i minner og nære relasjoner.

Ronja Krokstrand Gravklev (f. 2002, Gvarv) bor og arbeider i Oslo, og er for tiden i gang med en bachelorgrad ved Kunstakademiet på KHiO. Gravklev har vist filmer ved Høstutstillingen, Sørlandsutstillingen, Østlandsutstillingen, og på Kortfilmfestivalen i Grimstad, hvor hun ble tildelt Terje Vigen-prisen for filmen *Høyere enn himmelen* i 2023.

Fabian Heffermehl

Uten tittel
2023
Olje på lerret
100 x 140 cm

Uten tittel 2
2024
Olje på lerret
100 x 100 cm

Heffermehls to oljemalerier er laget med utgangspunkt i spørsmålet; «Hva maler du hvis du kan bli lam og blind?». På samme måte som Munch ga form til egne synsforstyrrelser etter en blødning i øyet, maler Heffermehl verden slik den ser ut gjennom en progressiv hjerneskade, på ekspresjonistisk vis. Foran en vid utsikt over Oslo by ses hustak, koller, parker – og pipene til Vestre krematorium og Freia sjokolade-fabrikk. Maleri er materie, virkelighet og taktil fysikk. Hjerneskader stenger en ute fra denne virkeligheten, og erstatter det med noe annet, men hva? Dette er spørsmål som Heffermehl utforsker i sine arbeider.

Fabian Heffermehl (f. 1983, Ringerike) er forsker i russisk ved Universitetet i Oslo og utdannet kunstner ved KHiO. Dette året utgir han to bøker *The Blind Icon* ved forlaget De Gruyter og *Tegn aldri øyne* ved Bonnier Norsk Forlag. Den første boka er teoretisk om kunst og kropp i russisk modernisme. Den andre boka, sammen med bidraget til Østlands-utstillingen, omhandler eksistensielle problemstillinger.

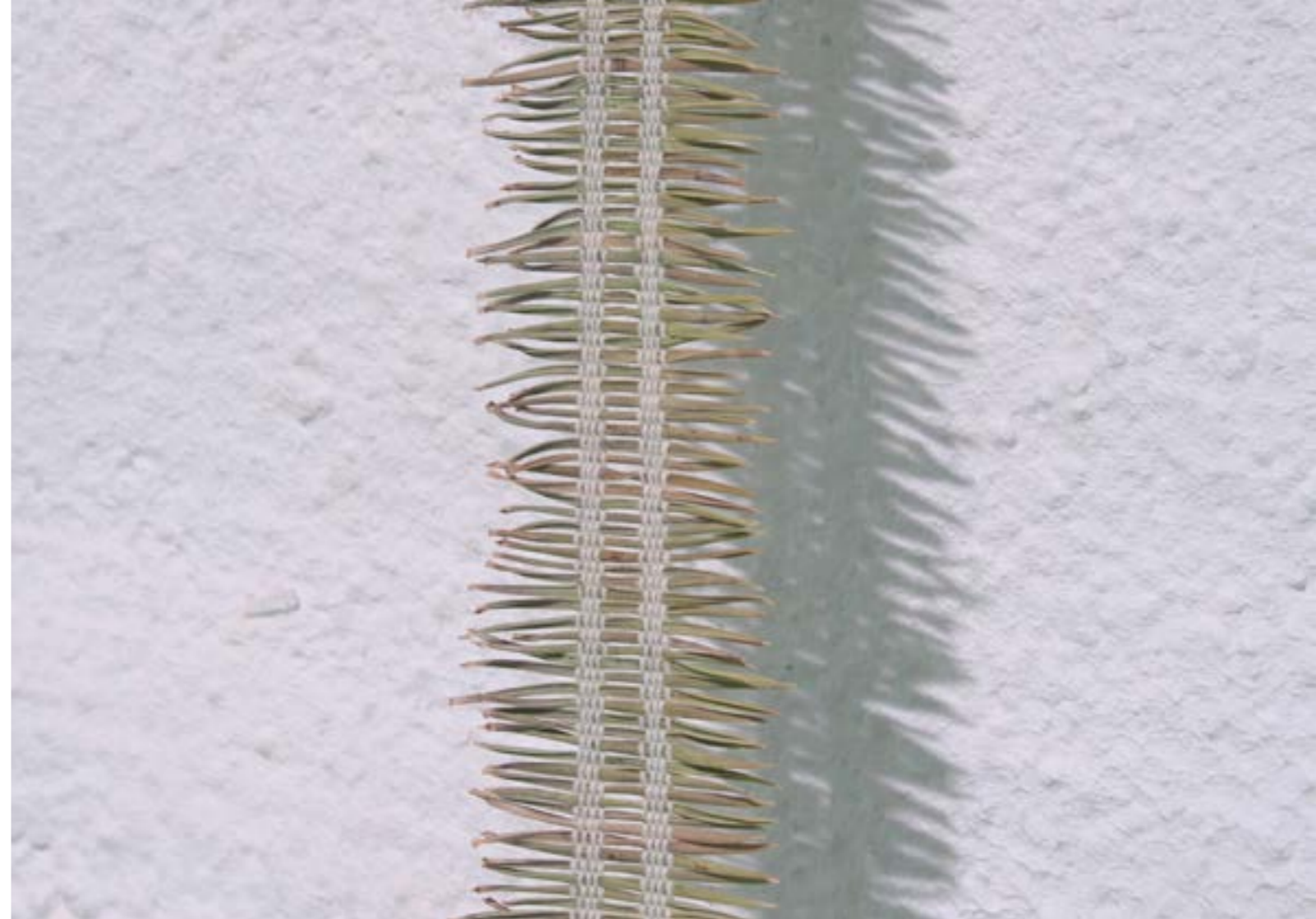

Freya Hordern-Larsen

Fortsette med furu
2024
Furu og ullgarn
400 x 4 cm

Fortsette med furu er en vev utført i furu og ullgarn som undersøker forholdet mellom minne og materiale. Furuen fremstår både vakker og smertefull å arbeide med; uten varsomhet stikker den. For kunstneren speiler denne motstanden erfaringen av å minnes noen man savner. Gjennom håndverket utforsker Hordern-Larsen hvordan objekter kan bære og bevare minner. Hun tar utgangspunkt i materialer knyttet til personlige erfaringer for å reflektere over universelle temaer som tap, sykdom og eksistens. Vevingen åpner et rom der indre prosesser bearbeides gjennom møte med det ytre, fysiske materialet.

Freya Hordern-Larsen (f. 2003, Oslo) er i ferd med å fullføre en bachelorgrad i tekstilkunst ved KHiO. I sitt kunstnerskap jobber hun med naturmaterialer og vev. Våren 2026 viser hun arbeider med bachelorstudentene i medium- og materialbasert kunst i *Avgang 2026: FAVN*.

Renate Kurszus

After dinner
2025
Broderi og håndtufting på bomullsduk
202 x 115 cm

After dinner er brodert og håndtuftet på en gammel duk. Å dekke bordet kan signalisere et flott måltid eller et godt hjem, men et måltid kan også utarte til noe dramatisk. Baksiden av duken er like viktig som forsiden – kaos og løse tråder inviterer betrakteren til virkeligheten, der det som ser pent ut, skjuler det få ser eller tør å snakke om. I *After dinner* undersøker Kurszus hvordan noe vondt og krevende kan skape møter mellom betrakter og kunstverk som oppleves som estetisk vakre og meningsfylte. Broderiet setter det sarte og poetiske opp mot temaer som vold i nære relasjoner, traumer og krevende livserfaringer.

Renate Kurszus (f. 1977, Bergen) fullfører våren 2026 en bachelor i kunst og formidling på OsloMet. Fra tidligere har hun studert ved Kunsthøgskolen i Bergen og gjennomført studier i barnevern. Kurszus har jobbet som pedagog, lærer og som organisasjonsrådgiver for ulike pasientorganisasjoner. Høsten 2025 viste hun verk i gruppeutstillingen *EMPWRNG VOICES* ved Gamle Munch.

Ove Kvavik

Videoverket *Rubble* er laget med kopimaskin og viser et bilde av ruiner fra Gaza by. Ved å kopiere et bilde, og så kopiere kopien, mister bildet mer og mer av den originale informasjonen. Når bildene legges sammen i en animasjon, ser vi bildemotivet gå i oppløsning foran oss. Verket viser til nummenheten og maktesløsheten vi kan kjenne på av å se ting på avstand gjennom en skjerm, men likevel så nærme.

Serien *Grip* undersøker sårbarhet, prestasjonspress og øyeblikket mellom kontroll og fall. Det utstilte fotografiet viser en turner fra Oslo Turnforening i det kritiske sekundet der han mister grepet.

Ove Kvavik (f. 1985, Flekkefjord) er utdannet ved Malmö Kunstakademi og Kunstakademiet i Trondheim. Han bor og arbeider i Oslo. Verkene hans har blitt vist ved separat- og gruppeutstillinger i Norge og internasjonalt, blant annet ved Sørlandets Kunstmuseum, Kunstneres Hus og Akershus Kunstsenter. Verkene hans er også en del av samlinger som Sørlandets Kunstmuseum og NRK.

Grip
2025
Fotografi
138 x 110 cm

Rubble
2025
Animasjon
2:30 min

Cathrine Alice Liberg

Denne monumentale mezzotinten representerer Libergs ukjente kinesiske oldemor. Familien har ingen dokumenter eller bilder etter henne, og hennes navn er tapt for ettertiden. Komposisjonen med den sittende helfiguren sett forfra, akkompagnert av et sidebord, er inspirert av kinesiske forfedremalerier og gamle kinesiske studiofotografier. Portrettets elementer baserer seg på reisefotografier, souvenir-objekter og europeiskproduserte varer ment å se kinesiske ut – et Kina kjent gjennom populærkultur og vestlige stereotypier. Ser vi på virkeligheten eller på en fantasi? Kan vi som etterkommere noensinne bli pålitelige fortellere av våre forfedres historier og kultur?

Cathrine Alice Liberg (f. 1988, Lørenskog) gikk ut med en mastergrad i medium- og materialbasert kunst ved Kunsthøgskolen i Oslo i 2019. Samme år mottok hun KoMask European Masters Printmaking Award i Antwerpen, og Norske Grafikeres Fonds grafikkpris på Høstutstillingen. Hun har også vært nominert til både The Queen Sonja Print Award og QSPA Inspirational Award.

How can I leave this world without leaving her my spirit?
2025
Mezzotint
213 x 123 cm

Josefine Lyche

Untitled (Helen) og *Untitled (Harriet)* er fra en serie der Lyche, gjennom egen synestesi, har portrettert kvinnelige kunstnere som inspirerer henne. Synestesi er en medfødt egenskap som gjør at mennesker, konsepter og tanker er forbundet med farger, former eller lyder: Arbeidene i serien er abstrakte komposisjoner basert på nettopp fargene, følelsen og bildene Lyche får opp når hun tenker på de spesifikke kunstnerskapene. Bildene bygges opp lag på lag med farget akrylhår, og tituleres med fornavnet til kunstneren det refereres til. I dette tilfellet er det billedkunstnerne Helen Frankenthaler og Harriet Backer.

Josefine Lyche (f. 1973, Bergen) bor og arbeider i Oslo og er utdannet ved Statens Kunstakademi. Nylige utstillinger inkluderer Emanuel Vigeland's museum, Kunstbanken senter for samtidskunst, Kristiansund Kunsthall og Van Etten og QB Gallery i Oslo. Arbeidene hennes er kjøpt inn av blant annet Nasjonalmuseet, Caviar Factory, Oslo Kommunes Kunstsamling og Utenriksdepartementet.

Untitled (Helen)
2025
Syntetisk hår
MDF, lerret
114 x 63 cm

Untitled (Harriet)
2025
Syntetisk hår
MDF, lerret
114 x 63 cm

Rajat Mondal

The Weight of Carbon er en kinetisk installasjon som utforsker grunnstoffet karbon. På den ene siden er karbon grunnlaget for alt liv på jorda, samtidig er det en destruktiv kraft i den globale oppvarmingen. Gjennom bruk av karbon viser verket til de økende skogbrannene verden over: De halvforkullede grenene som ligger i en boks er hentet fra en nedbrent skog i Arunachal Pradesh, India. Ved hjelp av et tegneapparat stryker en papirløkke over kullet og tegner mørke spor som et bilde på brennende skoger og langsom vold mot sårbare økosystemer. I all stillhet spør verket: Kan karbon bli et medium for protest som retter oppmerksomhet mot miljøendringer i globale diskurser?

Rajat Mondal (f. 1995, India) bor og arbeider i Oslo. Han gikk ut med en mastergrad i medium- og materialbasert kunst ved Kunsthøgskolen i Oslo våren 2024, og har tidligere studert kunst i både Frankrike og India. Mondal har vist arbeider i både separat- og gruppeutstillinger, blant annet ved Trykkeriet i Bergen og i Høstutstillingen.

The weight of carbon
2025
Motor, ettkortsdatamaskin, tre, aluminium, jern, pleksiglass,
papir, forkullede fragmenter av trær
200 × 200 × 50 cm

Move fast! Breaking news!

Demokratiets dansegulv
2025
Video
11:56 min

Demokratiets dansegulv er et videoverk av mediehuset Move fast! Breaking news! som er drevet av Io Sivertsen og Christa Barlinn Korvald. Verket springer ut av deres dekning av det norske stortingsvalget i 2025, og videoen ble produsert under Arendalsuka. Gjennom innsamling og bearbeiding av materiale fra vinteren og våren undersøker kunstnerne hvilke tanker, bekymringer og forestillinger som preget offentligheten i forkant av valget. Prosjektet retter blikket mot hvordan virkelighet formes gjennom medier og kollektive fortellinger i en tid der demokratiske strukturer oppleves som ustabile. Mellom dokumentasjon og iscenesettelse tematiserer verket sannhet og løgn, håp og konspirasjon, samt forestillinger om demokratiet — og dets mulige oppløsning.

Move fast! Breaking news! Er et mediehus drevet av Io Sivertsen (f. 1994, Oslo) og Christa Barlinn Korvald (f. 1994, Oslo) med hjelp fra flere. Sivertsen er fotograf og dokumentarfilmskaper og Korvald er tegner, kunstner og scenograf. De har arbeidet sammen i flere år med film, utstilling, teater og tekster.

Tonje Paus

Project 2025
2025
Porselen
Ca. 150 x 100 x 50 cm

Project 2025 forestiller et beredskapslager, og viser et utvalg av de varene befolkningen rådes til å hamstre for å forberede seg på unntakstilstand. Tittelen på verket viser til det politiske initiativet som ligger til grunn for utviklingen i USA under president Trump, kalt «Project 2025». Skulpturene er bygget for hånd i porselen med en blanding av glaserte og uglaserte deler. I sitt kunstnerskap jobber Paus med både modellert og støpt porselen, og er opptatt av konsepter som funksjon, verdi og hierarki. Hun tar gjerne utgangspunkt i gjenkjennelige gjenstander fra dagliglivet. Når det presenteres som kunst skaper det en ny kontekst for gjenstandene, og gir et friskt blick på den materielle verdenen som omslutter oss.

Tonje Paus (f. 1990, Bærum) bor og jobber i Oslo. Hun er utdannet ved Kunsthøgskolen i Oslo med en BA i medium- og materialbasert kunst. Paus har blant annet stilt ut ved SKOG Art Space, Kjøpmannsgata Ung Kunst (K.U.K), KÖSK og Kunstnerforbundet. Hun er for tiden mottaker av Statens treårige kunstnerstipend og driver keramikstudioet Klumpen i Oslo sammen med kunstnerkollega Nellie Jonsson.

Gunhild Sannes

Miskunn
2025
Eggtempera på linduk
230 x 150 cm

Med sitt abstrakte motiv og iøynefallende fargebruk er *Miskunn* en tydelig representant for Gunhild Sannes sitt kunstnerskap, der nonfigurative malerier i stort format står i sentrum. Sannes skriver seg inn i en prosessorientert og koloristisk tradisjon: I maleprosessen ligger fokuset på fargenyanser, fargenes samspill og dets virkninger – og på strøk, teksturer og flate, slik vi kjenner det fra modernismen. Fargene river hun selv, ved å blande eggtempera med pigment. Sannes forholder seg gjennomgående til noe subtilt, gjennom en arbeidsmetode der hun stiller seg til disposisjon for det uferdige maleriet – i en lyttende posisjon til dets behov og vilje.

Gunhild Sannes (f. 1988, Porsgrunn) er oppvokst i Trøgstad og bor i Bergen. Sannes har en mastergrad fra Kunstakademiet i Bergen og har de siste årene hatt separatutstillinger ved visningssteder som Galleri Langegården, Oseana kunst- og kultursenter, Nye Bokboden, Bergen domkirke og Kunstgarasjen.

Siri Skjerve

HAM
2025
Råhud av hjort, vokset lintråd
50 x 65 x 87 cm

I sin kunstneriske praksis baserer Skjerve seg på skinn fra lokal jakt, og har i flere år utforsket hud og naturgarvet skinn som kunstnerisk materiale. *HAM* er laget av råhud og er hul på innsiden. Skinnet som er brukt er skrapet, avhåret og tørket, og bitene er sydd sammen for hånd. Med en sterk fascinasjon for mytologi, og for de utforskede områdene på både kartet og i historien, ser Skjerve på vår nedarvede og tilegnede kunnskap om verden som materialer. Hun interesserer seg for den kunnskapen som gjør oss i stand til å forme samfunn og vår egen historie, skape steder og rasere dem.

Siri Skjerve (f. 1979, Oslo) er utdannet fra Kunsthøgskolen i Bergen og bosatt i Todalen. Skjerve har hatt flere separatutstillinger og deltatt i en rekke juryerte gruppeutstillinger. Ved siden av kunstnerskapet har Skjerve vært styreleder for Norske Kunsthåndverkere, og tar nå en doktorgrad ved Nordmørsmusea og NTNU. Arbeidene hennes er kjøpt inn av blant annet KODE og av KUBE.

Linn Svensson

De tre ullbroderiene utgjør et triptykon som reflekterer over menneskets streben etter evig liv, både som en fremtidsdrøm og som et reelt forskningsfelt. Gjennom populærmedia formidles dette budskapet hjem til massene. I sin streben etter det uendelige, hvem står man sammen med – eller over eller under? Det langsomme, meditative prosessen av å lage et broderi, sting for sting, fungerer som en kommentar til spenningen mellom et hurtig forbrukersamfunn og det langsomme arbeidet med å bevare og videreføre kulturelt betydningsfulle tradisjoner.

Linn Svensson (f. 1991, Sverige) er en svensk-norsk kunstner bosatt i Oslo. Hun har en mastergrad i medium- og materialbasert kunst fra Kunsthøgskolen i Oslo. Svensson har tidligere stilt ut både på Norske kunsthåndverkeres Årsutstilling 2024 og Høstutstillingen 2025. Arbeidene hennes finnes i samlingene til både Nordenfjeldske Kunstindustrimuseum og Kunst på Arbeidsplassen.

Man Resting
2025
Ullbroderi på linvev, treramme
37 x 20 cm

Men By Bright Table
2025
Ullbroderi på linvev, treramme
29 x 33 cm

Table in Green Landscape
2026
Ullbroderi på linvev, treramme
27 x 27 cm

Faezeh Valadan

Threads of Light
2024
Blekk på revet papir limt på trepanel
100 x 85 cm

Threads of Light tilhører en serie som bærer tittelen *Dim Rhythm* og som utforsker bevegelsen til en tegnet linje gjennom tid, skygge og lys. I arbeidet med verket har Valadan hentet inspirasjonen fra naturens rytmer og linjer, som havstrømmer, plantegrener og hårstrå, sett som metaforer for usynlige menneskelige forbindelser. I sitt kunstnerskap kombinerer Valadan idéer og materialer fra både østlige og vestlige tradisjoner. *Threads of Light* er bygget opp av monokrome papirremser i sort-hvitt som inviterer betrakteren inn i en kontinuerlig dialog mellom stillhet og bevegelse, nærvær og forsvinning, lys og mørke.

Faezeh Valadan (f. 1993, Iran) har en bachelorgrad fra Teheran University of Art og en mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. Hun har jobbet som kunstformidler for Nordenfjeldske Kunstindustrimuseum og stilt ut verk ved blant annet K.U.K (Kjøpmannsgata Ung Kunst), Arte Contemporânea i Lisboa og Feministhuset i Trondheim.

Madelon Verbeek

Å bli varm i trøya
2024
Merinoull i sirkulær jacquardstrikk
190 x 833 cm

Verket tar utgangspunkt i bekymringer knyttet til det politiske landskapet i både Norge og Nederland, samtidig som mer personlige hendelser flettes inn: Ting som har berørt kunstneren selv og hennes familie, eller venner og bekjente. I arbeidet trekker hun på referanser til to kunstnere: Hannah Ryggen, gjennom tekstilmediet og dets politiske, feministiske og aktivistiske potensial, og Alf Rolfsen, gjennom verkets monumentale skala og komposisjon inspirert av *Okkupasjonsfrisen* i Oslo rådhus. Verket ble laget ved TextileLab i Tilburg, kunstnerens hjemby, og er i dag lokalisert i Oslo, i likhet med kunstneren selv.

Madelon Verbeek (f. 1999, Nederland) har en mastergrad i billedkunst fra Kunsthøgskolen i Oslo, en bachelorgrad fra Willem de Kooning Academy i Rotterdam, Nederland, samt en bachelor i kunsthistorie fra Universitetet i Amsterdam. Nylige utstillinger inkluderer en duoutstilling med Irma Salo Jæger på SKOG Art Space og separatutstillinger på Muralverkstedet i Oslo og i Akademirommet på Kunstneres Hus.

Yu Shuk Pui Bobby

Curses: Final Girls
2025
Video
15:04 min

Curses: Final Girls er et videoverk som undersøker frykt, forbannelser og overlevelse. Fem skikkelser – Sadako, en fisk med menneskeansikt, Huldra, White and Green Snake og en gruppe K-pop-idoler – møtes i et fiktivt rom der de hviler, samtaler og beskytter hverandre i stedet for å kun opptre som monstre eller begjærsobjekter. Verket kombinerer iscenesatte sekvenser, improvisert bevegelse og stedsspesifikk filming med et lagdelt lydbilde av hvissing, popmusikk og ambient støy. I sitt kunstnerskap bruker Yu både video, tekst, installasjon, skulptur og performative elementer til å utforske kroppslig autonomi, generasjons-traumer og identitet.

Yu Shuk Pui Bobby (f. 1994, Hong Kong) har en bachelorgrad fra Hong Kong Baptist University og en mastergrad fra Kunstakademiet i Oslo. Arbeidene hennes har blitt vist ved blant annet Hong Kong Museum of Medical Sciences, samt UKS, VI VII, Podium, Galleri BOA, K4 Gallery og Kunstnernes Hus, alle i Oslo. I 2023 ble hun tildelt prisen for beste regissør under den 17. Freshwave Film Festival i Hongkong.

Silje Eugenie Strande Øktner

Du var som en vaskebjørn
2025
Relasjonelt prosjekt, vises 21. mai kl. 17
på Buskerud Kunstsenter

Du var som en vaskebjørn er et relasjonelt verk som aktiveres gjennom publikums deltakelse: I Øktners regi lager deltakerne sine egne bærebuketter. Arbeidet springer ut av en utforskning av ritualer rundt død og sorg, og en fascinasjon for hvordan vi mennesker forsøker å opptre riktig også i våre mest sårbare øyeblikk. Verket inviterer til refleksjon rundt vaner, forventninger og hvordan vi markerer overganger i livene våre. Gjennom å skape møteplasser og opplevelser, legger Øktner til rette for at publikum skal delta og fortelle egne historier.

Silje Eugenie Strande Øktner (f.1984, Sør-Odal) er utdannet ved Statens Kunstakademi og bor og arbeider på gården Øktner i Sør-Odal, hvor hun også er odelsjente. Øktner har vist både performance, installasjon, fotografi, tegning og maleri, samt stedsbestemte happenings der publikum deltar aktivt, ved steder som Kunstbanken senter for samtidskunst, K.U.K (Kjøpmannsgata Ung Kunst) og Lillehammer kunstmuseum.

Jørund Aase

Fruktlegemer tar utgangspunkt i den synlige delen av sopp som kalles fruktlegemer – soppens forplantningsorgan. Arbeidet er laget ved hjelp av smeltelim, som lag på lag dekker en kjerne av tre. Prosessen etterligner en biologisk vokseprosess der kunstner selv mister kontroll, og der det syntetiske materialet skaper et kompleks og organisk uttrykk.

Mørk materie består av jord som er gravd opp og samlet fra tilfeldige steder, samt en sprayflaske med vann. I utstillingen eksponeres jorden for lys, og publikum har mulighet til å bidra til at den holdes fuktig. Spørsmålet er da om det vil oppstå små spirer i løpet av utstillingsperioden, hvilket er det det installasjonen legger opp til: muligheten for at den svarte massen inneholder frø, muligheten for nytt liv, nytt håp.

Jørund Aase (f. 1978, Stavanger) bor og arbeider i Oslo. Han har en mastergrad fra Kunstakademiet i Oslo og har de siste årene hatt separatutstillinger på steder som Norsk Billedhoggerforening og Sandnes kunstforening. Han har også vist arbeider på gruppeutstillinger ved blant annet Urbitarte40 i Bilbao og Rogaland kunstsenter.

Fruktlegemer
2025
Termoplastisk lim, tre,
Ca. 50 x 50 x 150 cm

Mørk materie
2025
Jord, sprayflaske med vann
Ca. 100 x 100 x 40 cm

Vida Aasen

Kaninhull
2025
Modellert, høybrent leire
40 x 50 x 105 cm

Vida Aasen arbeider med figurativ keramisk skulptur og bruker dyr som motiv og metafor for å si noe om menneskelig atferd og sosiale mønstre. Skulpturen *Kaninhull* skriver seg inn i en serie arbeider der Aasen utforsker gruppe-mentalitet, algoritmer, meningsstrømmer og ekkokamre gjennom figurative dyremotiver i keramikk. Verket tar utgangspunkt i digital hverdagstale og hvordan «scrolling» og det virale sluker vår oppmerksomhet. Hvordan kan slike språklige uttrykk omformes til visuelle motiver? I sitt arbeid er Aasen opptatt av hvordan meninger formes og forsterkes, både i lokalmiljø og i digitale rom.

Vida Aasen (f. 1992, Oslo) har en bachelor i medium- og materialbasert kunst fra KHiO og fra tidligere har hun også bachelorgrad i sosialantropologi og kunsthistorie. Nylige utstillinger inkluderer separatutstillinger på SKOG Art Space, Galleri Badim i Lillehammer og gruppeutstillinger ved Mall Galleries i London samt Sorgenfri og Medlemsutstillingen til Norske kunsthåndverkere, begge i Oslo.

09.05–21.06 Buskerud Kunstsenter
05.09–08.11 Østfold kunstsenter